

Dosarul nr. 2ra-1426/21

Prima instanță - (Judecătoria Drochia, sediul central) jud: R. Chistruga
Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) jud: S. Procopciuc, N. Chircu, E. Grumeza

ÎNCHEIERE

22 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Pavel Grosu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Pavel Grosu împotriva lui Igor Grosu, intervenient accesoriu Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și Natalia Grosu, cu privire la declararea nulă a înscrierii din actul de naștere și în certificatele de naștere,
împotriva deciziei din 6 aprilie 2021 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 4 mai 2020, Pavel Grosu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Grosu, intervenient accesoriu IP „Agenția Servicii Publice” și Natalia Grosu, prin care a solicitat: să fie declarată nulă înscrierea din actul de naștere nr. 146 din 10 august 1993 și în certificatele de naștere eliberate în baza acestui act, datele despre tata Igor Grosu, a.n. 23 martie 1979.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, reclamantul s-a născut la data de 12 iulie 1993, părinții ultimului fiind tata Iurie Tinco și mama Natalia Tinco. Nașterea a fost înregistrată la Oficiul Stării Civile Drochia în registru actelor de stare civilă sub numărul 146 la 10 august 1993, fiind eliberat certificatul de naștere seria AM, nr.018395.

Ulterior părinții reclamantului au divorțat. Prin hotărârea Judecătoriei Drochia din anul 1997 căsătoria dintre părinți a fost desfăcută.

La 28 septembrie 2002 mama reclamantului Natalia Tinco a încheiat căsătoria cu Igor Grosu și a luat numele de familie Grosu. În rezultat au fost operate modificări în actele reclamantului de naștere și a fost eliberat certificat de naștere unde la rubrica numele de familie a acestuia este indicat Grosu.

În certificatul de naștere eliberat în anul 2005 este indicat numai un părinte, mama Natalia Grosu.

S-a menționat că prin hotărârea Judecătoriei Drochia din 5 iulie 2005 Iurie Tinco a fost decăzut din drepturile părintești față de reclamant, cu excluderea datelor lui din actul de naștere a copilului. Iar, la 8 mai 2018 Iurie Tinco a decedat.

Ulterior, în baza declarației a lui Igor Grosu au fost efectuate modificări în actul de naștere a reclamantului, fiind înscris în calitate de tată Igor Grosu.

Reclamantul consideră că în cazul dat datele despre tată sunt indicate incorect, deoarece d-l Grosu Igor nu este tatăl biologic lui, deoarece la momentul nașterii ultimului avea vârsta de 14 ani și nici nu era cunoscut cu mama sa. Totodată, reclamantul nici nu a fost înfiat de părinte.

Înscrierea a fost făcută în baza declarației proprii a lui Igor Grosu și datorită faptului că la momentul înscrierii datele despre tată erau excluse din actul de naștere.

S-a invocat că, prin modificarea datelor din actele de naștere, și anume prin înscrierea lui Igor Grosu în calitate de tată în actele de naștere în loc de tatăl biologic Iurie Tinco, reclamantul a fost și este privat de relațiile de rudenie cu tatăl lui biologic și de toate consecințele care decurg din aceasta relație de rudenie apropiată de gradul I.

Iar, faptul că ultimul a fost decăzut din drepturi părintești nu-l decade pe reclamant din dreptul de folosință asupra spațiului locativ și toate drepturile patrimoniale bazate pe rudenia cu părinții și rudele sale firești, inclusiv dreptul la succesiune, conform prevederilor art. 69 din Codul familiei.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 45-47 din Codul familiei, art. 62 din Legea privind actele de stare civilă.

Prin hotărârea din 20 noiembrie 2020 a Judecătorei Drochia, sediul central, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Pavel Grosu împotriva lui Igor Grosu, intervenient accesoriu IP „Agenția Servicii Publice” și Natalia Grosu, cu privire la declararea nulă a înscrierii din actul de naștere și în certificatele de naștere.

S-a declarat nulă înscrierea în actul de naștere a lui Pavel Grosu, numărul 146 din 10 august 1993, despre tata „Grosu Igor”, a.n. 23 martie 1979 și în certificatele de naștere seria NA-V 0865885 eliberat la 22 iulie 2005 și seria NA-VI 3323340 eliberat la 16 noiembrie 2019 în baza acestui act.

La 16 decembrie 2020 IP „Agenția Servicii Publice” a delarat apel împotriva hotărârii din 20 noiembrie 2020 a Judecătorei Drochia, sediul central, solicitând casarea acesteia în partea ce ține de - se declară nulă înscrierea datele despre tata “Grosu Igor”, a.n. 23 martie 1979 în certificatele de naștere seria NA-V 0865885 eliberat la 22 iulie 2005 și seria NA-VI 3323340 eliberat la 16 noiembrie 2019 în baza acestui act, cu emiterea unei hotărâri noi prin care să fie exclus din dispozitivul hotărârii sintagma în certificatele de naștere seria NA-V 0865885 eliberat la 22 iulie 2005 și seria NA-VI 3323340 eliberat la 16 noiembrie 2019 în baza acestui act.

Prin decizia din 6 aprilie 2021 a Curții de Apel Bălți, s-a admis apelul declarat de IP „Agenția Servicii Publice”.

S-a casat integral hotărârea din 20 noiembrie 2020 a Judecătorei Drochia, sediul central și s-a emis o hotărâre nouă, prin care:

S-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată a lui Pavel Grosu împotriva lui Igor Grosu, intervenienți accesorii IP „Agenția Servicii Publice” și Natalia Grosu, cu privire la declararea nulă a înscrierii din actul de naștere și în certificatele de naștere.

S-a încasat de la Grosu Pavel în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 75 de lei.

În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat că conform art. 47 alin. (5) Codul familiei, în baza acordului comun al părinților nr. 30 din 13 august 2008, a

fost recunoscut ca tată - Igor Grosu și completată rubrica "tată" din actul de naștere nr. 146 din 10 august 1993 eliberat de OSC Drochia pe numele lui Pavel Grosu.

A reținut că potrivit Avizului cu privire la anularea, rectificarea și/sau completarea actului de stare civilă au fost operate modificări în certificatul de naștere a reclamantului-intimat Pavel Grosu, la nume în rubrica "copil și mama" din „Tinco” în „Grosu” și completată rubrica tata-Igor Grosu, în acest sens la 16 noiembrie 2019 fiind eliberat certificatul de naștere Seria NA-VI 3323340 reclamantului pe numele Grosu Pavel.

Totodată, Colegiul instanței de apel a motivat că la caz temei de drept pentru declararea nulă a înscrierii în actul de naștere a lui Pavel Grosu și în certificatele de naștere eliberate în baza acestui act nu sunt, or art. 62 alin. (1) din Legea privind actele de stare civilă nr.100-XV din 26 aprilie 2001 prevede în mod expres cazurile în care are loc anularea și recunoașterea nulității actelor de stare civilă.

Astfel, a conchis că temeiurile invocate de către reclamant în acțiune nu se încadrează în condițiile specificate la prevederile art. 62 din legea menționată.

La 6 iulie 2021, prin intermediul poștei (f.d.115), Pavel Grosu a declarat recurs împotriva deciziei din 6 aprilie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând să fie admis recursul, casată integral decizia și menținută hotărârea primei instanțe.

În motivare, Pavel Grosu a invocat că decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de casare în baza temeiului prevăzut la art. 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă.

A susținut că, la emiterea deciziei instanța de apel nu a studiat obiectiv circumstanțele cauzei, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea acesteia și a interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de recurent la 12 mai 2021 (f.d.101), iar cererea de recurs a fost depusă la 6 iulie 2021, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimaților cererea de recurs la 24 august 2021, informându-i despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței. Însă până la data examinării admisibilității cererii de recurs, intimații nu au depus referință, prin care să-și expună poziția.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Pavel Grosu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Pavel Grosu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari